

ΑΜΛΕΤΟΣ Ν° 2

ΙΣ τὸ μεσιτικὸν γραφεῖον τοῦ φίλου μου, ὅπου εἶχα τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συγνάζω πρό τινων ἔτῶν, ὁ φιλικὸς ὄμιλος ὁ συνερχόμενος ἐκεῖ συνήθως κατὰ τὰς προμεσημβρινὰς ὥρας, ἵτο πλήρης, καὶ ἡ συνδιάλεξις εἰς τὴν ἀκμήν της. Ἡ σκηνογραφία ἵτο πάντοτε ἡ αὐτή. Τὸ παιδί τοῦ γραφείου ἐκάθητο παρὰ τὴν εἰσόδον καὶ ἔμελέτα μίαν ἔξηρθρωμένην μέθοδον τοῦ Ὀλλενδόρφου. Ἐντὸς τοῦ ὑαλοφράκτου διαχωρίσματος, ὁ διευθυντής ἡσχολεῖτο εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν λογαριασμῶν. Ὁ γέρων εἰσοδηματίας μὲ τὸ λευκόν του γιλέκον ἐκυριάρχει εἰς τὴν συνδιάλεξιν, καὶ εἰς μεσόκοπος καὶ ἀξύριστος μεσίτης πέμπτης τάξεως ἡκροῦτο τοὺς ἀποφθεγματικούς του λόγους μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν. Εἰς συβαρίτης, ἐρασιτέχνης τῶν χρηματιστικῶν παιγνιδίων, μὲ τὸν παναμᾶν του καὶ μὲ τὸ ἐκτραχηλισμένον μεταξωτὸν ὑποκάμισον, ἔκαμνεν ἐργολαβίαν ἀπὸ τὴν θύραν μὲ δύο τερατώδη μπαριμπούνια, κρεμάμενα ἀπὸ τῆς χειρὸς λούστρου, τὸν διοῖον εἶχε τοποθετημένον ἐκεῖ ὡς κράχτην ἀφανῆς λοταρτζῆς, ἐνεδρεύων μὲ τὴν σακκούλαν ἐντὸς τοῦ κόλπου του. Εἰς ἡ δύο ἐπισκέπται, ἀπροσδιορίστου ἐπαγγέλματος, καθήμενοι ραφθύμιος ἀνεμιγνύοντο εἰς τὴν συζήτησιν διὰ μονοσυλλάβων, κυρίοις τις δὲ ἥλικιωμένος, σοβαρός, ἀπαθής, μὲ ὄψιν νεκρομάντεως, παρὰ τὴν γωνίαν ἀκίνητος, ἐβύθιζε τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ μᾶλλον ἐβύθιζε τοὺς δύο μυστηριώδεις φακοὺς τῶν μαύρων διοπτρῶν του εἰς τὸ φύλλον ἐφημερίδος, προσηλωμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μετ' ἀτενοῦς προσοχῆς, ὡς νὰ περιεῖχεν ἡ σελὶς ἐκείνη ὅλους τοὺς γρίφους τῶν ἴερογλυφικῶν αἰγυπτιακοῦ τεμένους, τοὺς διοίους ἐπρόκειτο νὰ ἔξιχνιάσῃ. Καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἀπέναντι Χρηματιστηρίου προήρχετο ἀδιάκοπος ὁ βόμβος τῆς λατρείας τοῦ Χρυσοῦ μόσχου, βοὴ συγκεχυμένη ὡσεὶ ὠρυγῶν λύκων καὶ θώων συμπλεκομένων.

Ο λόγος ἵτο περὶ ἀξιῶν, περὶ χρεωγράφων, περὶ ρεπόρ, περὶ τόκων, περὶ χρυσοῦ καὶ συναλλάγματος, περὶ περιουσιῶν, περὶ πλούτου. Τὰ Ἡνοποιημένα, αἱ Ἐθνικαί, αἱ Ἐργοληψίαι, οἱ Σιδηρόδρομοι παρήλαυνον εἰς τὴν συνομιλίαν ἐν ἀτελευτήτῳ

λιτανεία. Μίαν στιγμήν δὲ είσοδηματίας ἡκούσθη ἐξαγγέλλων μὲ
ῦφος περίλυπον ὀδυνηρᾶς συμφορᾶς:

— Πάει πλέον! τὸ εἰσόδημα ἔγεινε τιποτένιον εἰς τὸν τόπον
μας· δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὰ τὰ
παλιγόχαρτα.

— Πάρε σπίτια νὰ προκόψῃς! εἴπει μὲ τὴν αὐτὴν πικρίαν ἔτε-
ρος τις τῶν διαλεγομένων νὰ βγαίνῃ ἡ πίστις σου ἔως νὰ εἰσ-
πράξῃς τὰ νοίκια καὶ νὰ σὲ σπάζουν οἱ φόροι!

— 'Αμ' ἔγώ ποὺ ἐμπλέχθηκα εἰς ἐνυπόθηκα δάνεια! εἴπειν δὲ
τοίτος, ἔξασκων τὴν τοκογλυφίαν μὲ ὅλην τὴν μελίδρουτον ἥθι-
κην καὶ μὲ ὅλας τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Φούρ-
νους μὲ καρβέλια ἀκοῦς περὶ τοῦ κέρδους σου, καὶ εἰς τὸ ὕστερον
καταντοῦν νὰ μὴ ἔχουν οὔτε δώδεκα τοῖς ἑκατὸν τόκον τὰ
χεήματά σου.

Ἡ συνδιάλεξις διεκόπη ὑπὸ τῆς ἀφίξεως χρηματιστοῦ τινος,
εἰσελάσοντος ἐν σπουδῇ εἰς τὸ γραφεῖον.

— Στὰ 63 ἔκλεισαν αἱ Ἀθηναϊκαὶ! ἀνήγγειλε μὲ φωνὴν ἐπί-
σημον.

— Τί λές, ἀδελφέ;

— Πῶς;

— Τί ἔγεινε;

Οἱ ἐν τῷ γραφείῳ μετ' ἐκπλήξεως καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος
ἀπηγόρυθναν ταυτοχρόνως τὰ ἔρωτήματα ταῦτα, καὶ δὲ μεσίτης
ἡναγκάσθη νὰ δώσῃ τὰς δεούσας ἔηγήσεις μὲ ὅλας τὰς λεπτο-
μερείας καὶ μὲ τὴν φρασεολογίαν τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἐπηκο-
λούθησαν νέα ἐπιφωνήματα σχετλιαστικὰ καὶ θαυμαστικά.

— Ἀκοῦς νὰ πάγω νὰ πωλήσω προχθὲς ταὶς δικαίς μου! εἴπει
μὲ ὑπόκωφον δόγην ὁ τοκογλύφος.

— Μωρέ μπάζα ποὺ σοῦ τὴν ἔκαμε δὲν Ἀντώνης! ἀνεβόησεν δὲ
ἐπιτηδευματίας· δεκαπέντε χιλιάδες δραχμαὶς μέσ' στὸ νερὸ διὰ
κερδῆς μὲ αὐτὸ τὸ κόλπο.

Καὶ ἥρχισε πλέον δὲ λόγος περὶ ἐπικερδῶν χρηματιστικῶν ἐπι-
χειρήσεων, αἱ μετοχαὶ δὲ καὶ αἱ ὄμοιογίαι, δορυφορούμεναι ὑπὸ
ἐπιβλητικῶν ποσῶν χιλιάδων δραχμῶν, ἐπανέλαβον τὴν πομ-
πώδη αὐτῶν παρέλασιν.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν εἰς ἐπαίτης.
Εἶδεχθέστερον δὲν δὲν ἐμίανε ποτε τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, οὐδὲ
παριγόρη ἀπὸ τὸ κραββατικὸν ἐργοστάσιον. Βέβαια οἱ τρουάν-
δοι τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων τῶν ἀρχαίων Παρισίων θὰ ἤσαν
ἀπέναντί του λιμοκοντόροι κομψευόμενοι. Ἀπετέλει ἔνα δύκον
ἀπὸ ράκη, ἀπὸ δυσωδίαν, ἀπὸ ἐλεεινότητα. Ἐστηρίζετο εἰς μίαν
βακτηρίαν τρομαλέος· δὲν ἦτο ἵσως πάρα πολὺ γέρων τὴν ἥλι-
κιαν, ἀλλ' ἦτο Μαθουσάλας ἐκ τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς κακουχίας.
Τὸ τριχωτὸν ἥλιοκαές δέομα του ἐφαίνετο γυμνόν, ωπαρόν ἐκ
τοῦ ἴδρωτος ἀπὸ τοῦ στήθους καὶ ἄνω. Ὁ σίελος ἔτρεχεν ἀπὸ
τὸ στόμα του, ἡ λύμη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του· ἦτο σχεδὸν

δρατή ἡ ἀπόπναια τῆς μέθης ἡ ἔξερχομένη ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς πόρους. "Εστεκε χαίνων μὲ βλέμματα ἀπλανῆ καὶ ἥλιθια, προσβλέπων διὰ τῆς θύρας τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ γραφείου. "Ητο ἀποτρόπαιος.

Οἱ συνδιαλεγόμενοι τὸν παρετήρησαν μετὰ φρίκης. "Ο εἰσοδηματίας ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ ἐκίνησε τὴν χεῖρα, νεύων πρὸς αὐτὸν ν' ἀπομακρυνθῆ· οἱ ἄλλοι ἐμόρφασαν μετ' ἀηδίας καὶ διέταξαν τὸν ὑπηρέτην νὰ τὸν ἀποτέμψῃ· ἀλλ' ὁ μικρός, εὐσπλαχνικώτερος, ἔλαβεν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ προϊσταμένου του μίαν πεντάραν καὶ τοῦ τὴν ἔδωκεν. "Ο ἐπαίτης ἔλαβε τὸ νόμισμα, τὸ ἔκρυψεν εἰς τὸν πιναρὸν κόλπον του καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινας ἀκόμη στιγμᾶς νὰ προσβλέπῃ ἐνεὸς καὶ ἀποκτηνωμένος.

Ἡ πενία ὑπὸ τὴν ἀθλιωτάτην αὐτῆς μορφήν, ἡ πενία ἡτις μαζὶ μὲ τὴν ἔξαχρείωσιν τῶν παθῶν ἀφαιρεῖ καὶ αὐτὴν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ τὴν σφραγίδα ἀπὸ τοῦ λογικοῦ ὅντος καὶ τὸ περιάγει εἰς ζωώδη κατάστασιν, ἡ πενία ἡ ἀναιδῆς καὶ ἡ ἀνάλγητος ἥρχετο ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν θρασὺν καὶ ἐγωΐστην πλοῦτον· ἥρχετο, ἀσυνειδήτως ἴσως, ἀλλὰ μὲ τὴν τραχύτητα τοῦ μοιραίου ὡς πρόκλησις, ὡς ἐμπαιγμός, ὡς ἀντιπαράθεσις.

"Ητο θέαμα ἐξ ἐκείνων ἀτινα γαργαλίζουν τὴν σκέψιν καὶ κάμινον ν' ἀναπηδᾷ ἐκ τοῦ νοῦ καὶ νὰ κατέρχηται ἀκράτητος εἰς τὰ χείλη ἡ φιλοσοφικὴ παρατήρησις, ἡτις ὅσον χυδαία καὶ τετριμμένη καὶ ἀν εἶνε, πάντοτε κυριαρχεῖ εἰς τὰς σφροδάς ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς.

"Οπως εἰς τὰ παλαιὰ μελοδράματα εἰδικά τινα προοίμια τῆς ὀρχήστρας προαναγγέλλουν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τενόρου, οὕτω καὶ εἰς παρομοίας τραγικάς συμπτώσεις ἀναμένεται πάντοτε κατὰ σύμπτωσιν ἡ παρέμβασις τοῦ Ἀμλέτου. Καὶ ὁ Ἀμλέτος τῷ ὅντι δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν σκηνήν. Δὲν ἦτο ὅμως ὁ ξανθόκομος νύὸς τῆς Ἀλβιῶνος μὲ τὴν νεάζουσαν σκοτεινὴν ὄψιν καὶ μὲ τὴν κομψήν θεατρικὴν ἐνδυμασίαν, οἷον συηθίζομεν νὰ βλέπωμεν εἰς τὰ θέατρα. Τὸν ἀντεπροσώπευσεν αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ γριφώδης νεκρόμαντις, ὁ σιγηλὸς ἀναγνώστης τῆς ἐφημερίδος, ὅστις ἀποθέσας τὸ φύλλον ἔβλεπε τὴν σκηνὴν μὲ τὴν ἀπαίσιον ἀκινησίαν τῶν μαύρων διοπτρῶν του καὶ μὲ ἐν σεσηρόδες μειδίαμα καρφωμένον εἰς τὰ λεπτά του χείλη.

— Τί διάβολο θέλουν καὶ ζοῦν εἰς τὸν κόσμον τέτοιοι ἀνθρώποι! εἴτε δυσανασχετῶν ὁ προγάστωρ εἰσοδηματίας· εἰς τί εἶνε χρήσιμα τάχα πλάσματα τόσον ἐλεσεινὰ ὥσαν αὐτόν;

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἴπεν ἀπαντῶν εἰς τοὺς λόγους του τὸ μυστηριῶδες ὑποκείμενον. Χρησιμεύουν διὰ νὰ διδάσκουν. Αὐτοὶ εἶνε ὅ,τι εἶνε ἡ σκιὰ διὰ τὸ φῶς, ὅ,τι εἶνε ἡ ἄψινθος διὰ τὸ μέλι. "Αν ὁ κόσμος ἀπετελεῖτο ὅλος ἀπὸ εὐτυχεῖς καὶ καλοκαρδισμένους καὶ βουτηγμένους εἰς τὰ πλούτη καὶ τὴν τρυφήν, θὰ ἦτο ἀνούσιος μὲ τὴν μονοτονίαν του αὐτοὶ τοῦ δίδουν τὴν ποι-

κιλίαν· αύτοὶ ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἐναλλαγὴν τῶν φάσεων τοῦ βίου καὶ τῆς τύχης τὴν ἀστάθειαν· αὐτὸς εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ οἰκέτου ἡ βιωσσα πρὸς τὸν ἐπηρμένον ἄνακτα τῆς Μακεδονίας: «Μέμνησο ὅτι ἄνθρωπος εἰ..»

Οἱ εἰσοδηματίας ὑψώσε τοὺς ὕμους· ὁ Συβαρίτης ἔρριψε βλέμμα πλήρες περιεργείας περιφρονητικῆς πρὸς τὸν λαλοῦντα, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἐμήκυνον τὸ χεῖλος μετὰ μορφασμοῦ. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα τῆς ἀποδοκιμασίας, ὁ Ἀμλέτος ἔξηκολούθησεν ἀδυσώπητος:

— Τί χρειάζεται αὐτὸς εἰς τὸν κόσμον, ἐρωτᾶτε; χρειάζεται ἀπλούστατα διὰ σᾶς. Ἡ ἀθλιότης του εἶνε ἡ δύναμις σας. Χρειάζεται διὰ νὰ πλουτήτε, διὰ νὰ διαπρέπετε, διὰ νὰ παχύνεσθε. Τὰ ζάχη του ὑφαίνουν τὴν πορφύραν σας, τὰ σιδηρωμένα σας γιλέκα δηλαδὴ καὶ τὰ μεταξωτά σας ὑποκάμισα· ἡ ἀνέχειά του σᾶς δίδει τὰ χοήματα καὶ τὰ χρεώγραφα· ἡ πεῖνα του σᾶς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ τρώγετε μπαρμπούνια τοῦ Φαλήρου πρὸς ἔξ δραχμὰς τὴν ὁκᾶν.

— Ορίστε καὶ σοσιαλισμόν! ἀνεφώνησε μυκτηριστικῶς εἰς τῶν ἀκροωμένων.

— Κουταμάραις! ἀπήντησεν ὁ στυγνὸς ἀγορητής. Δὲν ὅμιλῶς σοσιαλιστής· ὅμιλῶς ὡς ἄνθρωπος, καὶ βλέπων τὴν ἀθλιότητα αὐτοῦ τοῦ ἐλεεινοῦ ὅμοίου μου καὶ ὅμοίου σας, οἴκτείῳ τὴν ἀδικίαν τῆς φύσεως. Ἡμπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε ὅτι εἰς τὴν διανομὴν τῶν ἀγαθῶν ἡ τύχη ἀπεκλήρωσεν αὐτόν, διὰ νὰ ἐμπλήσῃ σᾶς μὲ τὰ δῶρα τῆς εὐνοίας της; Ὁ βίος του δλόκληρος ὑπῆρξεν ἀδικία καὶ ἐμπαιγμός. Ἐγεννήθη καὶ αὐτὸς ἀπὸ γονεῖς, ἀγρότας Ἰσως, ἢ ἐργατικούς, ἢ καὶ εὐπόρους. Τὸν ἐκυοφόρησε καὶ αὐτὸν μία μητέρα ὥσαν ἐσᾶς καὶ ἐμέ, ἐπὶ ἐννέα μῆνας, ἡ δποίᾳ θ' ἀνέμενε μὲ συγκίνησιν τὴν γέννησίν του. Ὅταν ἐτέχθη, κάποια χαρά θὰ ἔλαμψε μέσα εἰς τὸ πτωχικόν του σπίτι. Θὰ ἐδέχθη καὶ αὐτὸς θωπείας καὶ φιλήματα καὶ εὐλογίας. Ὁ πατέρας του θὰ ἔχαρη διότι ἀτέκτησεν ἀγόρι καὶ θὰ ἐκέρδασεν εὐχαριστημένος τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους. Καὶ φαντάζομαι ταῖς γειτόνισσαῖς ὅπου ἔτρεξαν εἰς τὴν λεχώ νὰ τὴν συγχαροῦν: «Νὰ σου ζήσῃ ὁ υἱός σου! νὰ τὸν χαρῆς!» Νὰ τὸν χαρῇ!.. νά, κυττάξετε ποῖον νὰ χαρῇ!.. — Καὶ ἐδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ἐπαίτην ἐρειδόμενον ὑπὸ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου εἰς τὸν ἀπέναντι τοῖχον.— Ποῦ εἰσαι, κακομοίρα, νὰ ἔλθῃς νὰ τὸν καμαρώσῃς!..

Ρήγος φρίκης διέδραμε τὴν ὅμηρυριν ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ταύτῃ σκέψει.

— Νὰ τῆς ζήσῃ!.. νά, ποῦ τῆς ἔζησε... ἔξηκολούθησε μὲ υφρος Μεφιστοφελοῦς καὶ μὲ κακεντρέχειαν, τῆς ὅποιας ἡ κιτρίνη λάμψις ἐφαίνετο οίονει διαπερῶσα τὸν ζόφον τῶν διοπτρῶν του. Διότι ἔχει καὶ αὐτὸς δικαίωμα εἰς τὴν ζωὴν ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι καὶ Ἰως μάλιστα ὁ θάνατος δὲν τὸν θέλει ἐκ περιφρονήσεως, διότι τὸ ταλαιπωρημένον ἐκ τῶν κακουχιῶν σαρκίον του ὀλίγον

χοήσιμον θὰ είνε εἰς τὸ μέγα χημικὸν χωνευτήριον τῆς φύσεως. Ζῆ καὶ αὐτὸς ὅπως ἡμεῖς ἀλλὰ πῶς ζῆ, πῶς τρώγει, πῶς διαιτάται! Μὲ ξεροκόμιματα, μὲ ἀλγηδόνας, μὲ δυσωδίαν, μὲ ὄνειδισμούς, μὲ γενικὴν περιφρόνησιν καὶ ἀποστροφήν. Μὲ αὐτὰ πληρώνει τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς· αὐτὰ είνε ἡ τρυφὴ τοῦ ζῆν, δι' αὐτόν... la joie de vivre!..

— Σὲ καλό σου, χριστιανέ μου!.. δὲν μᾶς ἀφίνεις μὲ αὐταὶς ταὶς κουβένταις, μπά!.. ἀνέκραξεν ὁ εἰσοδηματίας, ἐκφυσῶν μετὰ πλήξεως, ὡς ἀτμομηχανή.

'Αλλ' ἔκεινος δὲν ἐφάνη δίδων προσοχὴν εἰς τὴν ὁργῆλην παρατήρησιν. 'Ως νὰ ἐμονολόγει συμπληρῶν τὰς ἀπαισίας σκέψεις του, προσέθηκε μετὰ στιγμαίαν διακοπὴν τὸν ἐπίλογόν του μὲ ἔκφρασιν ὑπερτάτης εἰρωνείας:

— Καὶ νὰ ίδητε διόπου ὁ ἐμπαιγμὸς τῆς τύχης καὶ τῆς κοινωνίας θὰ τὸν μαστίσῃ καὶ μετὰ θάνατον. Διότι οὕτως ἡ ἄλλως μίαν ἡμέραν θ' ἀποθάνῃ· θὰ εὑρεθῇ νεκρὸς εἰς κάποιαν τρώγλην, εἰς κάποιον ἄντρον, ἐκ νόσου, ἐκ ψύξεως ἢ ἐξ ἀστίας. Θὰ τὸν φορτώσουν εἰς ἕνα κάρρον καὶ θὰ τὸν μεταφέρουν ὡς θυντησιαίον πρὸς ἐνταφιασμόν. Καὶ τότε θὰ ἔλθῃ ἡ θρησκεία, ἡ φιλάνθρωπος θρησκεία, ἡ παραμυθοῦσα τοὺς δυστυχεῖς, ν' ἀποτείνῃ εἰς τὸ κουφάρι του τὸν τελευταῖον χλευασμόν...

— "Ω! εἰπε σκανδαλιζόμενος ὁ κεφαλαιοῦχος μὲ τὰ ἐνυπόθηκα δάνεια, δστις ἥτο θεοφοβούμενος.

— Μάλιστα! εἶπεν ἐπιβεβαιωτικῶς στρεφόμενος πρὸς αὐτὸν ὁ νεκρόμαντις, τὸν τελευταῖον χλευασμόν. 'Ο παπᾶς δστις θὰ τὸν διαβάσῃ καὶ δστις θὰ φάγῃ τὰς μισάς ευχάς τῆς γενερωσίμου ἀκολουθίας διὰ νὰ κάμῃ σύντομα, θὰ τοῦ μουρμουρίσῃ καὶ αὐτοῦ τοῦ κακομοιόρη τὸ τροπάριον: «Ποῦ ἐστιν ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος; ποῦ ἐστι τῶν οἰκετῶν ἡ πλημμύρα καὶ ὁ θόρυβος?» Νὰ τοῦ διμιοῦν διὰ χρυσὸν καὶ δι' ἄργυρον, αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου! Καλὰ διόπου δὲν θὰ τοῦ εἴπουν τίποτε καὶ διὰ τὸ συνάλλαγμα!...

Καὶ ἀφήσας γέλωτα στρηνῆ ὁ Ἄιμλέτος πο 2 ἔξηφανίσθη.

Δὲν τὸν ἐπανείδον πλέον ἔκτοτε.

'Αθῆναι, 'Ιούνιος τοῦ 1906.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΆΝΝΙΝΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΦΘΟΝΕΡΟΝ

Χθες φεῦδι τὸν ἐδάγκασε καὶ σήμερα μαθαίνω πῶς πέθανε... ποιός ἀπ' τοὺς δνό; — Τὸ φεῦδι τὸ καῦμέρο!

Γ. Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ